

Я щиро зізнаюсь – від серця слово:
– Не думала без вас одною в хаті жить,
І що спалю з біди я стільки крові,
Й весна життя так скоро віддзвенить.

Цей зойк душі учуся тамувати –
Скупа сльоза на літерах дрібненьких...
Твоя любов мене тримає в хаті,
Моя ти доню, зірньоко рідненька.

У хаті тихо... Ніч вкладає спати...
У шибці синій місяць плава знов...
За день втомилася... І важко вже писати –
Не так, як то колись писала про любов.

Отак-то, доню, ластівко моя ти,
Скучаю дуже... Жду... Хвилююсь...
А що не так, то вже мені прости,
Міцно люблю, міцно цілую.

ЛЮБОВ МОЯ

Любов, любов, яка ж бо ти бездонна!
Які ти хвилі котиш з серця глибини!
Буваєш ти легка, але й багатотонна –
Весною й літом, взимку й восени.

Ти крила маєш – з серця вилітаєш,
Із місяцем буваєш у зоряних гаях.
Ти як магніт – земне тяжіння маєш,
Зорею світишся в закоханих очах.

Ти – в серці, ти в душі моїй живеш,
З тобою світ мій райдугою квітне...
В щасливе майбуття ти нас ведеш,
Мов зірка непогасна заповітна.